

LA PRÈVIA DEL PARTIT

Els partits de futbol es disputen en dues parts que sumen un total de noranta minuts, però que poden ser més pels descomptes decretats pels àrbitres o les pròrrogues i les tandes de penals en cas d'eliminatòries. Tot i això, abans del xiulet inicial ja es comença a jugar. Són les prèvies, tot el que els protagonistes i els mitjans de comunicació diuen de l'enfrontament en els dies anteriors. Sovint aquestes condicionen el que passarà després al damunt del terreny.

PENSAVA QUE EN AQUELL MOMENT S'ACABARIA LA seva vida. No la seva, físicament, però sí interiorment. Diuen que la mort d'un fill és el pitjor tràngol que pot passar una persona durant la seva existència. Ell sabia que aquesta possibilitat es podia complir al cap de breus segons. Seria com si deixés de respirar.

El Noi romania assegut en una cadira i amb un guardià a cada banda. Portaven un fusell cadascun penjat de les espatlles. Sens dubte, excessiu per acabar amb una persona de quinze anys. Però era el que hi havia. En aquell moment, l'Home es preguntava com havia pogut arribar a aquella situació. Com els seus caps l'havien entabanat per acceptar el cas i com ell havia cregut que es tractava d'un afer de poca importància, que resoldria aviat. En els últims anys la seva carrera havia estat meteòrica. El seu nivell d'encerts i de casos resolts, espectacular. Havia ascendit més de pressa que cap altre agent en la història del cos i això va provocar que s'anés revestint d'aquella pàtina d'invulnerabilitat. Ara sabia que això li havia fet abaixar la guàrdia i cometre errades, unes equivocacions que l'havien conduït fins a aquest moment.

Feia dos dies que el Noi havia estat raptat de casa seva. Just després que el seu pare hagués trobat el fil per on tibar. Un cas d'apostes en el món del futbol. Uns quants dirigents i jugadors corromputs, unes juguesques per Internet que havien resultat sospitoses i fraudulentes, una colla de detinguts, habitualment els darrers desgraciats de la cadena, i expedient arxivat.

Però l'Home no en tenia prou amb un tram del fil. Volia tot el cabdell. Arribar al capdamunt i saber qui era el responsable màxim d'una organització que havia estat la causant de milers de fraus a gran escala a tot el món. Seus a l'Extrem Orient, sobretot a Singapur, i predilecció per la lliga anglesa, la més popular i rica del món. I no només en partits de renom, amb l'Arsenal, el Chelsea, els dos equips de Manchester o el Tottenham. Un Tamworth-Harrogate, un Colwyn Bay-Solihull Moors o un Farnborough-Maidenhead United de quarta o cinquena divisió podien ser susceptibles de generar molts diners a través de la xarxa. Arribar al responsable màxim seria un punt més a la seva brillant carrera.

Els seus caps l'havien avisat. Feia només una setmana que el tinent Frank Grey l'havia aturat a mig passadís i li havia explicat la seva experiència.

—Això no és cap broma! Aquesta gent té molta mala llet! Ves fins on has d'anar, fins on pots investigar i detingues qui has de detenir, però hi ha un límit. A partir d'aquí, és territori de mines i encara més per a un sol home. No sacsegis el vesper o en sortiràs ple de picades!

Tot i aquesta advertència, la situació era massa temptadora. Un dels detinguts va ser extraordinàriament explícit a l'hora de desvetllar detalls. Va conduir l'Home a un pis franc situat al nord de la ciutat. Va ser un èxit. Un escamot d'agents va entrar-hi de matinada, al voltant de les cinc. No tothom dormia. Algú controlava els partits que en aquell moment es jugaven a Austràlia. Algú que anava armat i que va ser mort quan va

voler plantar cara. Sis persones més, de procedència asiàtica, hi dormien. Tres xinesos de Hong Kong, dos delinqüents de Singapur i un sisè de Tailàndia. Tots amb els papers en regla al Regne Unit.

L'interrogatori va ser, diguem-ne, intens i particularment irresistible per a un dels dos de Singapur. Va resultar ser un cosí, d'un germà, d'un parent del fill del tiet de l'amo. De l'amo de la zona, s'entén, que tenia accés directe al número 1 de l'organització.

—Qui és? Qui collons és? —va preguntar l'Home quan es complia la quarta hora de preguntes a una de les sales de l'MI6.

—No et convé saber-ho! —va fer el detingut, visiblement esgotat—. A mi em matarà, però a tu et pot fer alguna cosa pitjor si pretens detenir-lo.

—Et matarà igualment, desgraciat! O atacarà la teva família. Sabem que la tens aquí a Londres. I sabem també que els papers de la Fàtima... es diu Fàtima, no? Els seus i els dels teus dos nens poden ser revocats abans que s'acabi la setmana. Aquí són un objectiu fàcil, però si els fem tornar a casa no duraran ni dos minuts. I saps que no ens costa gaire fer córrer qui ha cantat davant de la policia en els interrogatoris. Ja podràs dir missa, seràs conegut com a delator d'ara endavant.

L'asiàtic no tenia escapatòria i dues hores més van ser suficients perquè desvetllés detalls crucials. Noms de dirigents implicats, de futbolistes corromputs i que es coneguessin algunes de les mans dretes del número 1 de la banda. Un escàndol que va sacsejar el país quan *The Guardian* ho va publicar a la portada l'endemà mateix.

D'això feia una setmana. Només havien necessitat cinc dies per saber qui havia estat el policia responsable de la filtració a la premsa i d'on l'havia tret. Entretant, havien aconseguit introduir una píndola de cianur a la presó on el delator romanía tancat. Aquest, quan la va veure, va saber què havia de

fer. Va morir al cap de pocs minuts. Amb aquell acte salvava la seva família de la venjança.

Dos dies més tard, el Noi va veure com en el trajecte entre l'institut i casa seva era assaltat, a plena llum del dia, per dos homes que, davant de tres dels seus millors amics, el ficaven en una furgoneta i se l'emportaven.

La reivindicació no va trigar a arribar i les condicions eren clares. Intercanviarien el fill pel pare. I res d'agents de suport. Ara arribava el moment de fer l'operació. Però l'Home no havia estat tan passerell d'entrar sol a la gàbia. Tenia tot de policies a l'exterior de la nau de l'est de la ciutat on havia estat citat i una unitat mòbil a menys de mig quilòmetre.

2

L'Home va entrar a la sala i va mostrar que anava desarmat. Els dos guardians el van escorcollar. El Noi era davant seu, amb els ulls tapats i lligat a la cadira. Un dels dos encarregats de la seva seguretat li va treure la bena dels ulls.

—Pare! —va exclamar el Noi en veure-li la cara.

—Fill! No et passarà res, ja veuràs! Fes bondat i obeeix tot allò que et diguin!

—Però jo no et vull deixar aquí! Vull que vinguis amb mi!

—Està tot controlat fill, ves amb ells i tornaràs a casa! Tot s'haurà acabat!

—I a tu? Què et passarà?

—Res, ja ho veuràs! Tu fes el que et diuen!

El Noi va ser conduït fora de la sala mentre el seu pare era lligat a la mateixa cadira. La seva respiració era més fonda. Allà hi feia una calor terrible, no hi havia cap mena de ventilació. Va pensar en com devia haver patit el Noi durant dos dies en aquestes condicions. Un dels dos guardians, el més alt, va lligar una bena als ulls de l'Home. Quan només havien passat uns segons es va sentir una veu.

—Així que vostè és el policia que ha pensat que podria acabar amb nosaltres? Vaja, vaja!

No hi havia possibilitat de resposta. L'Home estava emmordassat.

No crec que m'hagi fet cas en el tema de no venir amb policies. És igual, els meus homes se'n deuen haver encarregat. Té un fill molt ben educat, s'ha comportat molt bé durant aquests dos dies. Espero que el seu pare sigui igual.

Silenci i continuació.

—Això és un avís, inspector. Ha arribat vostè massa lluny en aquesta investigació. No ha passat l'última línia vermella i no vull que la passi. Ha estat un avís. Som capaços de segrestar el seu fill i les pròximes poden ser la seva filla, la seva dona o els seus pares. Deixi estar el cas. És més gran del que vostè pensa i la propera vegada no dubtaré a matar-lo. Ara no em convé aquesta publicitat. Som gent de pau, que fem les nostres... activitats sense que ningú no prengui mal. Però només si no ens molesten. Espero que ho hagi entès.

I aleshores cap més paraula. L'Home va romandre assegut a la cadira, en aquell ambient sufocant, un període de temps que no va saber calcular, possiblement una hora. Llavors va sentir un soroll, algú que obria la porta i li treia la bena dels ulls. Era un agent de policia. Li va treure també el mocador de la boca.

—On és el meu fill? Què ha passat?

—El seu fill és a casa i es troba perfectament, inspector
—va respondre l'agent.

—I l'operació, com ha anat?

El policia va trigar uns segons a respondre.

—Que com ha anat, collons?

El tinent Grey va fer la seva entrada a la sala i es va dirigir a l'Home.

—No gaire bé. Per això hem trigat tant a entrar, des de la unitat de suport. Quan hem arribat a les portes de la

nau hem trobat els quatre agents que t'acompanyaven morts, alguns estrangulats, d'altres tirotejats per l'esquena. No podíem contactar amb ells i hem iniciat l'assalt des de lluny, però aquí dins ja no hi havia ningú.

L'Home va canviar la cara. Per primer cop en molts anys va ser d'autèntica por, no tant pel que havia passat, que era tràgic, sinó pel que podia succeir.

—Tenien raó —va dir en veu baixa—. Això és més gran del que ens pensàvem.

Director de la col·lecció: Sebastià Bennasar

© del text: Jordi Agut Parres, 2018

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L., 2018

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: maig de 2018

ISBN: 978-84-9975-987-6

DL L 437-2018

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L.

www.bobala.cat

—❖— imprès a **lleida** ▶—

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.